Mit jelent a beérő gyümölcs?

Az Úr Jézus gyakran beszélt magról, fákról és gyümölcsről, hogy feltárja előttünk szívünk valódi állapotát. Isten Igéjének magját nem csupán azért vetik el, hogy elindítsa a lelki életet, hanem hogy érettségre jusson és gyümölcsöt teremjen. Isten szemében egy fa értéke nem a levelei szépségében rejlik, hanem a gyümölcsben, amelyet terem. Ugyanígy a lelki életünk értékét sem az méri, mennyit tudunk, mennyit beszélünk vagy mennyire tűnünk vallásosnak, hanem az, hogy milyen mértékben formálódik ki bennünk Krisztus élete.

Napjainkban sokan úgy tekintenek az újjászületésre, mintha az volna a végcél, holott valójában csak az út kezdete. Ahogyan a magot sem azért vetik el, hogy örökké mag maradjon, hanem hogy növekedjen és gyümölcsöt hozzon, úgy Isten is azért adott nekünk új életet, hogy az lelki érettségig fejlődjék.

Amikor gyümölcsről esik szó, sokan szinte kizárólag a hitre jutott lelkekre gondolnak. Ez azonban a Sátán egyik finom megtévesztése, mert elfordítja a figyelmet arról a valódi gyümölcsről, amelyet Isten a hívő életében keres. A gyümölcs elsősorban nem az, amit mi teszünk Istenért, hanem az, amit a Szent Szellem munkál bennünk: Krisztus jelleme, az Ő akaratának való engedelmesség, a szeretet, az alázat, a szentség és a belső átformálódás. Valaki lehet nagyon tevékeny a szolgálatban, és akár látványos eredményeket is felmutathat az emberek előtt, ám ha élete nem tükrözi Krisztus képmását, olyan marad, mint a fügefa, amelyen levél volt, de gyümölcs nem.

Nyissuk ki Isten Igéjét Lukács evangéliuma 13. fejezetének 6–9. verseinél, ahol az Úr Jézus egyik példázatát olvassuk. Ezt mondta:

„Vala valakinek egy fügefája, a mely szőlőjében vala ültetve; és eljöve, gyümölcsöt keresvén rajta, és nem találá. Monda azért a vincellérnek: Ímé három esztendeje, hogy eljárok gyümölcsöt keresvén e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja hiába a földet is? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyd meg azt ez esztendőben is, a míg körülássam és megtrágyázzam. És ha gyümölcsöt hoz, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.” (Lukács 13:6–9)

A szőlőbe ültetett fügefa felnőtt, de nem hozott gyümölcsöt. A gazda mégsem leveleket vagy árnyékot keresett, hanem gyümölcsöt. Ez a példázat egy alapvető kérdéshez vezet minket: **mit vár tőlünk Isten? Csak leveleket vagy gyümölcsöt?**

Fordítsuk figyelmünket Lukács 8. fejezetének 5–8. verseire: *„Kiméne a magvető, hogy elvesse magvát: és mikor vet vala, némely mag esék az útfélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt. Némely pedig esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mivelhogy nem vala nedvessége. Némely pedig esék a tövis közé; és a tövis vele együtt felnövén, megfojtá azt. Némely pedig esék a jó földbe, és felnövén, százannyi gyümölcsöt terme.”* Miután ezeket elmondta, Jézus felkiáltott: *„A kinek van füle a hallásra, hallja.”* (Lukács 8:5–8)

A magvető elveti a magot, a mag pedig Isten Igéje, ahogyan az Úr Jézus mondja: „Ez pedig a példázat: A mag az Isten beszéde.” (Lukács 8:11). Isten Igéjét nem cél nélkül vetik el. Ahogyan a gazda sem azért vet, hogy csak a növények kikelésében gyönyörködjék, hanem hogy beérett termést arasson, úgy Isten is azzal a határozott céllal veti el Igéjét az emberek szívébe, hogy gyümölcsöt teremjen.

A 14. és 15. vers világosan feltárja, milyen mérce szerint tekint Isten erre a munkára: „A mely pedig a tövis közé esett, azok, a kik hallották, de elmenvén, a gondok, gazdagság és életgyönyörűségek miatt megfojtatnak, és gyümölcsöt nem érlelnek. A mely pedig a jó földbe esett, azok, a kik tiszta és jó szívvel hallván az ígét, megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűréssel.” (Lukács 8:14–15)

Fontos észrevennünk, hogy ebben a példázatban nemcsak a gyümölcs hiánya jelent gondot, hanem az is, ha a gyümölcs nem érik be. Isten nem csupán munkája kezdetét nézi valakiben, hanem annak a beteljesedését is. Azt követi figyelemmel, hogyan fejlődik az isteni élet egészen az érettségig.

Az első esetben a mag az útfélre esik. Az Igét meghallják, de nem fogadják be a szívükbe. Jön az ördög, és elveszi a magot, mielőtt életet teremhetne. Nincs sem kikelés, sem növekedés, sem termés.

A második esetben a mag sziklás talajra esik. Gyorsan kikel, és megjelenik az élet. Van lelkesedés, van öröm. A gyökér azonban nem hatol mélyre. Amikor jönnek a próbák és a nyomorúságok, a növény elszárad. Az elkezdődött élet nem tart sokáig.

A harmadik eset különösen fontos, mert itt is van élet, sőt a termés kezdete is. A növény nem pusztul el, mint a sziklán lévő. Tovább növekszik, de növekedését más dolgok fojtják meg. Az élet gondjai, a jólét utáni hajsza, a kényelem vágya, a világ gyönyörei és a földi dolgok elfojtják a növény természetes fejlődését. Az eredmény nem a gyümölcs teljes hiánya, hanem be nem érett gyümölcs.

Az Úr Jézus nem azt mondja, hogy ezekben az emberekben nem volt élet, sem azt, hogy egyáltalán nem volt gyümölcsük. A gond az, hogy a gyümölcs nem érett be. Krisztus jelleme nem fejlődött ki teljesen bennük. A szeretet, a békesség, a szelídség, a hűség és a béketűrés nem jutott el arra az érettségre, amelyet Isten szeretett volna.

Mindezzel szemben a jó földet nem nagyobb értelem vagy több ismeret jellemzi, hanem olyan szív, amely megtartja az Igét és kitart. Az Úr azt mondja, hogy ők „gyümölcsöt teremnek béketűréssel”. A gyümölcs nem azonnal jelenik meg. Fokozatosan nő, évszakokon, esőn és szárazságon, próbákon és isteni fenyítéseken át, míg végül beérik.

Látjuk tehát, hogy az egész példázat egyetlen cél felé mutat: az érettségre jutott gyümölcs felé. A magot a gyümölcsért vetik el, a gyümölcsöt pedig hagyják növekedni, amíg beérik. Isten nem elégszik meg a lelki élet kezdetével, hanem annak teljességét akarja. Olyan embereket keres, akikben Igéje végül Krisztus jellemét formálta ki.

Ezért nemcsak az a kérdés, hogy elvetették-e a magot, sőt még az sem, hogy kikelt-e. A példázat ezt a kérdést teszi fel: **beérett-e a gyümölcs?** Ez az a cél, amelyért Isten elvetette bennünk Igéjét, és amely felé a Szent Szellem szüntelenül munkálkodik minden hívő életében.

János evangéliuma 15. fejezetében az Úr Jézus a lelki gyümölcstermés fontosságáról tanít bennünket. Ezt mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; és minden gyümölcstermőt megtisztít, hogy több gyümölcsöt teremjen." (János 15:1–2). Itt látjuk, hogy Isten gondoskodik rólunk, hogy gyümölcsöt teremjünk, a mi felelősségünk pedig az, hogy Krisztusban maradjunk, és együttműködjünk Vele növekedésünk munkájában.

Hadd hozzak egy mindennapi példát: egyetlen józan eszű anya sem azért szül gyermeket, hogy aztán ne táplálja, ne gondozza, és hagyja meghalni. Épp ellenkezőleg: minden igyekezete arra irányul, hogy gyermeke növekedjen, fejlődjön és felnőjön.

Ha ez egy földi anya természetes hozzáállása, mennyivel inkább ilyen Isten szíve gyermekei iránt! Az élet az Ő kezében van, hiszen Ő mondja: „Én ölök és elevenítek." Isten nem azért ad életet, hogy azt csecsemőkorában elpusztítsa, hanem hogy elvezesse ahhoz a célhoz, amelyért adta.

Napjainkban sokan úgy tekintenek az újjászületésre, mintha az volna a végcél. Gyakran hallani, hogy ha valaki ma újjászületik, és még aznap éjjel meghal anélkül, hogy átment volna a növekedés és érés folyamatán, Isten célja már teljesen beteljesedett. Más kérdést kell azonban feltennünk: ha Isten úgy rendelte, hogy a mag gyümölcsöt teremjen, a gyümölcs pedig beérjen, hogyan lehetünk olyan naivak, hogy azt higgyük, a kezdet Isten végső célja?

Akik ezt a nézetet vallják, rendszerint a kereszten függő lator példájára hivatkoznak. Olyan embert látnak benne, aki úgy üdvözült, hogy nem volt ideje sem növekedni, sem gyümölcsöt teremni, sem végigmenni az érés folyamatán. A lator esetét így kiskapunak tekintik, amelyen át ők is eljuthatnak ugyanoda anélkül, hogy gyümölcsük beérne.

Ez a szemlélet azonban éppen Isten rendkívüli hatalmát hagyja figyelmen kívül. Azt feltételezi, hogy Isten munkája a latorban el sem kezdődött, vagy befejezetlen maradt. A valóság azonban épp az ellenkezőjét mutatja. A kereszten töltött néhány óra alatt, rettenetes szenvedés terhe alatt Isten olyan átformálódást munkált abban az emberben, amilyet sokan egy egész vallásos élet alatt sem tapasztalnak meg.

Krisztus gúnyolásától eljutott saját bűnössége elismeréséig. Az önigazolástól az önmaga elítéléséig. A hitetlenségtől a hitig. Elismerte Isten igazságát, Krisztus ártatlanságát és eljövendő uralmát, és minden reménységét Őbelé vetette. Az a jellem, amely azokban az utolsó órákban, Krisztus jelenlétében és az Ő tekintete alatt kezdett megmutatkozni, Isten mélyreható munkájáról tanúskodott.

Valójában a lator a Filippi 1:6 igazságának egyik legvilágosabb bizonyítéka: „Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Jézus Krisztus napjáig." Isten kezdte el benne a jó munkát, és ugyancsak Isten vitte végbe. Bár az idő rendkívül rövid volt, a munka nem

maradt befejezetlen.

Nem az a kérdés, mennyi időre van szüksége Istennek ahhoz, hogy munkáját tökéletessé tegye, hanem az, hogy van-e hatalma hozzá. Száz évvel ezelőtt, ha valaki azt állította volna, hogy egy autógyár egyetlen nap alatt kétezer autót is előállíthat, ez abszurdnak tűnt volna. Az akkori emberek el sem tudták képzelni azokat a lehetőségeket, amelyek később megszülettek.

Hasonlóképpen hajlamosak vagyunk Isten munkáját emberi tapasztalataink alapján megítélni, és azt feltételezni, hogy ha egy hívőnek évtizedekre van szüksége az érettséghez, akkor minden helyzetben ennyi idő kell. Isten azonban nem az emberi folyamatok korlátai és üteme szerint munkálkodik, hanem tökéletes hatalma és bölcsessége szerint.

A Szentírás azonban még erőteljesebb példát is ad: Áron vesszejét. Egy mandulafának rendes körülmények között évekre van szüksége a növekedéshez. Először ott a mag, aztán a kikelés, a fa fejlődése, a virágzás, végül a termés. Isten azonban ezeket a szakaszokat egyetlen éjszakába sűrítette. Áron vesszeje nem élő fa volt, hanem száraz, levágott, gyökerétől elválasztott fadarab, amelynek semmi természetes esélye nem volt arra, hogy életet hozzon. Mégis azt olvassuk: „ímé kivirágzott vala Áron vesszeje, a Lévi házáé: mert rügyet hajtott, és virágot virágzott, és mandulát érlelt vala.” (4Mózes 17:8)

Figyeljük meg a sorrendet: rügy, virág és gyümölcs. Isten nem csupán az élet kezdetét hozta létre, hanem az egész folyamatot egészen a termésig. Amihez a természetben évek kellenének, azt Ő egyetlen éjszaka alatt végbevitte. Ha Isten képes arra, hogy egy holt vessző ilyen rövid idő alatt a szárazságból a gyümölcstermésig jusson, miért tűnne lehetetlennek, hogy egy lelket néhány óra alatt lelki érettségre vezessen?

Éppen itt rejlik azok érvelésének gyengesége, akik azt állítják, hogy Isten nem tudja tökéletessé tenni a hívőt élete során, és hogy a halál után további folyamatra van szükség ahhoz, hogy Krisztus teljességének mértékére jusson. Ez a szemlélet, bár alázatosnak tűnhet, alábecsüli Isten hatalmát. Azt feltételezi, hogy vannak helyzetek, amikor Isten elkezdi a munkát, de nem tudja befejezni az általa rendelt időn belül.

A kereszten függő lator és Áron vesszeje ugyanazt az üzenetet hordozza. Istent nem korlátozzák a természetes folyamatok, sem az az idő, amelyet mi szükségesnek tartunk. Felhasználhat évekig tartó fenyítést és fokozatos növekedést, de néhány órányi izzó tüzet is, hogy egy lelket érettségre juttasson. Nem a folyamat hossza a döntő, hanem annak hatalma, aki munkálkodik.

Az egyháztörténet tele van ilyen példákkal. Voltak, akik megtértek, és nem sokkal később vértanúhalálra hívattak el. Néha csak néhány nap telt el, máskor csak néhány óra. Ám ebben a rövid időben is próbára tétetett a hitük, bizonyságot nyert Krisztus iránti szeretetük, önmegtagadásuk és engedelmességük pedig napvilágra jutott a próbák tüzében. Nem az út hossza a döntő, hanem az, hogy Isten véghezviszi a munkáját.

Ezért a kereszten függő lator esetét nem szabad olyan kivételnek tekinteni, amely érvényteleníti a lelki érés szükségességét, hanem annak bizonyítékának, hogy Isten nagyon gyorsan is beteljesítheti azt, amit más helyzetekben sok éven át munkál. A lator és sok vértanú nem azt

bizonyítja, hogy a gyümölcs nem szükséges, hanem azt, hogy Isten meggyorsíthatja az érés folyamatát, amikor jónak látja. A lator élő bizonysága annak, hogy akinek hatalma van elkezdeni a jó munkát, annak hatalma van befejezni is, akár évtizedek, akár csak néhány óra áll rendelkezésére.

A Szentírás állandóan növekedésről, épülésről, tökéletességről, Krisztus teljességének mértékére való eljutásról és az érettségre jutó gyümölcsről beszél. Isten nem úgy jelenik meg előttünk, mint egy Atya, aki csupán életet ad, hanem mint aki őrködik az újjászületett felett, táplálja, fenyíti, megtisztítja, mint a szőlővesszőt, amelynek több gyümölcsöt kell teremnie, és elvezeti terve beteljesedéséig.

Ha odáig jutunk, hogy azt higgyük, Isten elkezdheti ezt a munkát, de rendszerint nem törekszik a befejezésére, akkor éppen kinyilvánított szándékát téveszthetjük szem elől. Pál apostol világosan mondja a Filippi 1:6-ban: „Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Jézus Krisztus napjáig." Isten nem azzal a céllal kezd el egy munkát, hogy befejezetlen maradjon, hanem hogy tökéletessé legyen.

Ugyanezt az elvet látjuk a terméketlen fügefa példázatában is. A gazda nem azért ültette, hogy azonnal kivágja, hanem gyümölcsöt keresni jött. Még amikor nem talált is, a vincellér további időt kért a körülásásra és a gondozásra: „Hagyd meg azt ez esztendőben is." A cél nem a fa elpusztítása volt, hanem hogy gyümölcsöt teremjen.

Figyeljük meg, hogy a példázatban a hangsúly a fára fordított türelmen és gondoskodáson van. Körülássák, gondozzák, megtrágyázzák, és várnak rá. Mindez azt mutatja, hogy a gazda szándéka a gyümölcs. Isten időt és fáradságot fektet gyermekeibe, mert látni akarja bennük Krisztus érettségre jutott jellemét.

Isten nem azért ajándékozott nekünk új életet az újjászületés által, hogy befejezetlenül hagyjon, hanem hogy a belénk vetett isteni mag növekedjék, fejlődjék, és beérő gyümölcsöt teremjen. Ahogyan a fát a gyümölcséért ültetik, úgy a hívő is arra kapott elhívást, hogy Krisztus jellemének érettségére jusson, és a Szellem gyümölcsét teremje Isten dicsőségére és országa javára. Az újjászületés Isten munkájának csodálatos kezdete, de az érettség az a cél, amely felé ezt az új életet vezeti.

Az Úr Jézus így buzdít bennünket: „Maradjatok én bennem, és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; azonképen ti sem, hanemha én bennem maradtok." (János 15:4). A mag Isten Igéje, lelki életünk pedig Istentől ered: nem természetes élet, hanem Krisztus Igéjéből született, amelyet a Szellem hozott csírába. A Szellemnek Isten által világosan meghatározott célja van: hogy megújítson, felneveljen és kifejlesszen bennünket az Úr Jézus mértékéig.

Ahogyan a gyermek azért születik, hogy felnőjön és éljen, nem pedig azért, hogy meghaljon, úgy minket is lelki növekedésre hívott el Isten. Isten nem azért szüli gyermekeit, hogy csecsemőkorban hagyja őket, hanem hogy érettségre vezesse őket, amíg Krisztus képe meg nem látszik bennük.

A 2Korinthus 3:17–18 ezt mondja nekünk: „Az Úr pedig a Lélek: a hol pedig az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig mindnyájan, kik fedetlen arczczal nézzük, mint egy tükörben, az Úrnak dicsőségét, ugyanarra az ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, mint az Úrnak Lelkétől."

Ez Isten célja minden hívővel: hogy Krisztus képére formálódjon, és lelki érettségig növekedjék. A lelki halál nem Istentől jön, hanem a gonosz, hitetlen szívből, amely elszakad Tőle.

Hogy megértsük, mit jelent ez az átformálódás, arra kell tekintenünk, amit a Szentírás „a Lélek gyümölcsének" nevez: „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség." (Galata 5:22–23)

Fontos észrevennünk, hogy a Szentírás nem a Szellem „gyümölcseiről", hanem a Szellem „gyümölcséről" beszél. Ez Krisztusnak a Szent Szellem munkája által a hívőben kiformált jelleme. Ez a gyümölcs nem emberi erőfeszítés terméke, és nem is vallásos becsvágy eredménye. Isten Szellemének munkája abban az emberben, aki egységben marad Krisztussal.

Az azonban, hogy a gyümölcs a Szent Szellemé, nem jelenti azt, hogy nekünk semmi felelősségünk nincs. Isten bennünk munkálkodik, de nem nélkülünk. A mi részünk az, hogy Krisztusban maradjunk, hallgassunk a szavára, alávessük magunkat Igéjének, és kövessük a Szent Szellem vezetését.

Az Úr Jézus mondja: „Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; azonképen ti sem, hanemha én bennem maradtok." (János 15:4)

A szőlővessző nem maga termeli a nedvet. Nem ő hozza létre sem az életet, sem a gyümölcsöt. De rajta maradhat a szőlőtőn, vagy kiszáradhat, ha elszakad tőle. Ugyanígy a Szent Szellem termi a gyümölcsöt, a hívőnek azonban engedelmességben kell maradnia, nem szabad megszomorítania a Szellemet, és együtt kell működnie az Ő munkájával. Amikor a Szellem arra indít, hogy megbocsássunk, hogy hagyjunk fel a veszekedéssel, hogy szelíden feleljünk vagy megalázzuk magunkat, éppen akkor formálódik a gyümölcs.

Arra kaptunk hívást, hogy megvizsgáljuk magunkat, és lássuk, mennyit növekedett bennünk ez a gyümölcs. Mennyi szeretet van bennünk? Mennyi békesség? Mennyi szelídség? Mennyi béketűrés? A lelki növekedés folyamatos, mint a virág, amely idővel gyümölccsé alakul. Kezdetben csak az élet jelei mutatkoznak, aztán a gyümölcs kialakul, növekszik, és végül beérik.

De hogyan jutunk el a szelídséghez és a béketűréshez?

Az Úr Jézus azt mondja nekünk: „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek." (Máté 11:29)

Látjuk, hogy Krisztus szelídsége és alázata közvetlenül összefügg a lélek nyugalmával. Az az ember, aki folyton ellenáll, aki a jogaiért veszekszik, aki minden sérelemre visszavág, és mindig övé akar lenni az utolsó szó, nem lehet békessége. Lelke állandóan nyugtalan.

Az Úr Jézus ezzel szemben az ellen nem állás útjára tanít bennünket: „Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak." (Máté 5:39)

Ez a tanítás nem gyengeség, hanem Isten módszere arra, hogy kiirtsa a harag gyökerét, és kiformálja bennünk a béketűrést.

A béketűrés nem jelenik meg azonnal, és nem is egyetlen elmondott imádság nyomán. Az Istennel való járásban formálódik ki. A folyamat egyszerű, lehet rövid vagy hosszú, de gyakran fájdalmas.

Talán valaki megbánt téged. A régi természet azonnal vissza akar vágni. A Szent Szellem viszont hallgatásra és szelídségre indít. Ha engedelmeskedsz, megtetted az első lépést a béketűrés kiformálódása felé.

Egy másik alkalommal új helyzet adódik. Ismét felingerelnek, bírálnak vagy igazságtalanság ér. A természeted védekezni akar, de te újra úgy döntesz, hogy Isten kezébe teszed az ügyet. Abban a pillanatban a Szent Szellem munkálkodik valamit benned.

Az ilyen tapasztalatok után észreveszed, hogy azoknak a dolgoknak, amelyek valaha lángra lobbantottak, már nincs ugyanolyan hatalmuk feletted. Nem azért, mert közönyössé váltál, hanem mert Krisztus növekedett benned. Ahol harag volt, ott békesség jelenik meg. Ahol bosszú volt, ott irgalom. Ahol ellenállás volt, ott Istenbe vetett bizalom.

Így jutunk el a béketűréshez, amelynek érettségre kell jutnia.

Gyakorlati példa lehet egy férj, aki ismételten igazságtalan megjegyzéseket kap a feleségétől. Eleinte visszavág, igazolja magát, és összetűzésbe kerül. Később megtanul hallgatni és imádkozni. Idővel már nem a mások reakciói irányítják, és akkor is megőrzi békességét, amikor felingerlik. Nem a körülmények változtak meg, hanem a belső ember formálódott át.

Így teljesedik be az Úr ígérete:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Máté 11:28–29)

A lélek nyugalma nem abból fakad, hogy az emberek abbahagyják a bántásunkat, hanem abból, hogy mi hagyjuk abba a magunkért való harcot, és megtanuljuk mindent Isten kezébe tenni. Amikor lemondunk az ellenállásról, az állandó önigazolásról és a bosszúvágyról, lelkünk elkezd belépni Krisztus nyugalmába.

A szelídség a gonoszság, a harag és a nyersesség ellentéte. A szelíd ember nem gyenge, hanem olyan, aki erejét Isten uralma alá adta. Nem kiabál, nem keresi a konfliktust, és nem fizet ugyanazzal az érmével.

A Kolossé 3:12–13 így buzdít bennünket: „Öltözzetek fel azért, mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, kegyességet, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást, és megbocsátván egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna.”

Ez az a közeg, amelyben a Szellem gyümölcse növekszik: megbocsátás, alázat, engedelmesség és Krisztustól való függés.

Becsapjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy e gyümölcs beérése nélkül is eljuthatunk a végső célhoz. Isten Krisztus jellemét keresi bennünk. Szeretetet, szelídséget, békességet, jóságot és béketűrést keres. A legtöbb emberben azonban csak ismereteket, elméleteket és vallásos formákat talál, mint egy lombos fán, amelyen nincs gyümölcs.

Az Úr Jézus két nagyon erőteljes képet hagyott ránk ezzel kapcsolatban. Az első a lombokkal teli fügefa képe. Messziről ígéretesnek látszott, és azt a benyomást keltette, hogy van rajta gyümölcs, ám amikor az Úr odament hozzá, semmi ennivalót nem talált rajta. Csak látszat volt, gyümölcs nélkül. Ugyanígy lehet valakinek sok bibliaismerete, járhat az összejövetelekre, beszélhet Isten dolgairól, és jó vallásos hírneve is lehet, de amikor Isten szelídséget, alázatot, szeretetet és béketűrést keres, előfordulhat, hogy csak leveleket talál.

A második kép a szőlőben álló terméketlen fügefa példázata. A gazda három éven át jött gyümölcsöt keresni, és nem talált. Nem leveleket, nem árnyékot, nem külső szépséget jött keresni, hanem gyümölcsöt. Isten is ezért adta nekünk az Ő életét. Nem csupán hitvallást keres, hanem a bennünk kiformált Krisztus-jellemet. Ezért kért a vincellér további időt a körülásásra és a gondozásra, hogy a fa végül gyümölcsöt teremjen.

Ezek a példák azt mutatják, hogy Istent az érettségre jutott gyümölcs érdekli. Ahogyan a fát a gyümölcséért ültetik, úgy a hívő is arra kapott elhívást, hogy a Szellem gyümölcsét beérlelje. A levelek szükségesek, a virágok szükségesek, de egyik sem a végső cél. A cél az érett gyümölcs.

Itt figyelhetjük meg az ellenség egyik legfinomabb stratégiáját. Ha nem tudja megakadályozni Isten magjának elvetését, megpróbálja megváltoztatni azt a célt, amelyért elvetették. Isten azért veti el a magot, hogy gyümölcsöt teremjen, és Krisztus képét formálja ki az emberben. A Sátán azonban igyekszik meggyőzni a hívőt, hogy elég a kezdet, és a végső célra már nincs szükség. Így a figyelem a gyümölcsről a levelekre terelődik, a belső átformálódásról az információk halmozására, a jellemről az ismeretre.

Ily módon sokan a bűnbocsánatot tekintik végcélnak, holott az valójában csak a bejárat. Az újjászületés Isten munkájának kezdete, nem a vége. *__Ahogyan a magot sem azért vetik el, hogy mag maradjon, hanem hogy fává, majd gyümölccsé legyen, úgy a hívő sem csak azért üdvözül, hogy bűnbocsánatot nyerjen, hanem hogy Krisztus hasonlatosságára formálódjék át.__*

Emiatt sokak figyelme a levelek területére tevődött át. Sokat vitatkoznak bonyolult teológiai témákról, prófétai időrendekről, tanbeli részletekről, arról, hogy az üdvösség elveszíthető-e vagy sem, az Úr eljövetelével kapcsolatos események sorrendjéről és sok más, önmagában fontos témáról, a gyümölcs helyett. Mindeközben azonban a lényegi kérdés gyakran fel sem merül: érik-e bennünk a Szellem gyümölcse?

Mit ér, ha meg tudjuk magyarázni a próféciákat, de a legkisebb provokációra is haragra lobbanunk? Mit ér, ha hosszú tanbeli vitákat tudunk folytatni, de szívből megbocsátani nem

tudunk? Mit ér, ha minden teológiai vitás kérdésre van válaszunk, de Krisztus szelídsége nincs meg bennünk? Isten nem azért jön majd a fához, hogy megvizsgálja, mennyi levele van, hanem hogy lássa, mennyi gyümölcsöt hozott.

Ez nem jelenti azt, hogy az egészséges tanítás ne volna fontos. Nagyon is fontos. A tanítás azonban olyan, mint a gyökér és a levelek, amelyek a fa életét fenntartják. A gyümölcs viszont az a cél, amelyért Isten a fát elültette. Ha minden igyekezetünk megreked az ismeretnél, és nem halad tovább a jellem átformálódása felé, szem elől tévesztettük azt a célt, amelyre elhívattunk.

Ezért őszintén meg kell vizsgálnunk magunkat. Nem az a fő kérdés, mennyi tanítást gyűjtöttünk össze, hány teológiai témában vagyunk jártasak, és hány vallásos tevékenységet végzünk, hanem ez: növekedett-e a szeretet? Kifejlődött-e a szelídség? Több békesség van-e bennünk, mint néhány évvel ezelőtt? Nehezebben lehet-e minket felingerelni, és gyorsabban készek vagyunk-e megbocsátani? Növekedett-e a béketűrés? Megtanultunk-e nem ellenállni, Isten kezében hagyni az igazságszolgáltatást, és Krisztusban nyugalmat találni lelkünknek? Ezek a jelei annak, hogy a Szellem gyümölcse közeledik az érettséghez.

Az Úr Jézus mondta: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: a ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15:5)

Isten nem csupán életet keres a fában, hanem gyümölcsöt a fán. Nem csupán leveleket, hanem érett gyümölcsöt. Nem csupán munkájának kezdetét bennünk, hanem annak tökéletességét. Ezért a Szent Szellem egész munkája egyetlen célra irányul: Krisztus jellemének kiformálására a hívőben, amíg a Szellem gyümölcse teljes érettségre nem jut.

Ezért a hívő fő gondja az legyen, hogy Krisztusban maradjon, és gyümölcsét érettségre juttassa. A magot azzal a céllal vetik el, hogy gyümölcsöt hozzon, és Isten úgy rendelte, hogy minden gyümölcs beérjen. Ugyanígy az újjászületésben kapott új életnek is Krisztus jellemének teljes érettségéig kell növekednie. A mag elvetése és befogadása lehetővé tette a bűnök bocsánatát, Isten végső célja azonban az érett gyümölcs: a bennünk kiformált Krisztus-jellem, és olyan élet, amely az Ő dicsőségét tükrözi a világ előtt.

A folyamat a lelki csecsemőkorral kezdődik, a kisgyermekkorral folytatódik, aztán az ifjúkorral, és halad az érettség felé. Ahogy a hívő Krisztusban marad, és a Szent Szellemnek engedelmeskedve jár, a gyümölcs növekszik, fejlődik és beérik, míg élete az Úr Jézus Krisztus életének tükörképévé nem válik. Így ami a kegyelem munkájaként kezdődött, az Krisztus hasonlatosságában teljesedik be, Isten dicsőségére.

Segítsen az Úr mindannyiunkat, hogy azon a gyümölcsön munkálkodjunk, amelyet Ő vár tőlünk. Uram, segíts, hogy azt a gyümölcsöt teremjük, amelyet tőlünk vársz. Ámen.

Sursa: *Mit jelent a beérő gyümölcs?* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/mit-jelent-a-beero-gyumolcs